

[Aksel Møller.]

som nu foreligger, og som i disse dage går til afstemning rundt om i fagforbundene, kan føre til nye valutakriser. Den højtærede finansminister vil næppe kunne bestride, at det er en af de sider af disse dages situation, som han må tænke på. Det kan føre til nye valutakriser og til en nedskæring af forbruget gennem nye skatter og afgifter.

Jeg vil gerne have lov til at understrege — det er derfor, jeg har gjort noget ud af at trække dette forløb af udviklingen op — at det konservative folkeparti for sit vedkommende gentagne gange har advaret imod at vi selv her i landet fremskynder den inflation, som kommer til os i så rigt mål udefra, og det har vi gjort udfra den opfattelse, at der ingen enkelt gruppe er i befolkningen eller nogen klasse i den, som kan være tjent med, at vi fortsætter på den gammeldags manér, således at dette høje ting, kort tid efter at nye pengeindkomster er bevilget befolkningen, er nødt til at tage dem igen.

Men naturligvis, det indrømmer jeg, den ene ulykke kan være større end den anden, og noget af det værre er naturligvis, hvis samfundet helt skal lammes og produktionen standses igennem arbejdskampe. De tab, som på den måde opstår, er jo dog, når alt kommer til alt, mere særgerlige og vanskeliggere at bære end dem, der opstår ved forligspolitikken og den delvise opfyldelse af krav og modkrav.

Selvfølgelig kan der være urimeligheder i et lønsystem, og naturligvis er det rigtigt, at de rettes, når hovedorganisationernes parter kommer til forståelse derom. Der er lønninger, der kan være så lave, at det også udfra samfundets synspunkt er rigtigt at forhøje dem. Men jeg går ud fra, at dette i denne omgang er taget i betragtning ved mæglingforslagets fremsættelse — det ligger i den anbefaling, som hovedorganisationernes ansvarlige forhandlere har givet dette mæglingforslag med på vejen.

Men når så virkningerne begynder at vise sig, kommer der jo nok den dag, da dette høje ting må drøfte disse virkninger, og så vil det være rart, om vi kan huske, at årsagen var, at der igen blev ført en forkert politik i Danmark, og at den socialdemokratiske regering manglede evnen til at styre de socialdemokratiske fagforeninger. Hvis

nogen til den tid vil tvivle på det, som jeg her siger, vil de i disse dages begivenheder have al mulig bekræftelse på det. Den højtærede statsministers regering har nemlig i en helt utrolig grad savnet myndighed overfor de socialdemokratiske fagforeninger. Jeg tror, at den højtærede statsminister — det indrømmer jeg — har været forfulgt af uheld. Det var unægteligt et uheld for ham, at han var optaget af sin rejse for landet til Sovjetunionen på et tidspunkt, da han havde haft brug for sine kræfter til indvortes brug i sit eget parti. Det var f. eks. nøjagtig den dag, den højtærede stats- og udenrigsminister drog til Moskva, at offentligheden fik besked om, at smedene og arbejdsmændene ikke ville følge forligsmændens henstilling om at udsætte den bebudede gidselstrejke indtil 3 dage efter, at forhandlingerne i forligsinstitutionen er erklæret for afsluttede. Alt dette, skønt det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i „Social-Demokraten“ for samme dag erklærede, at „i almindelighed sidder man ikke forligsmændens henstilling overhørig“. Så usædvanlig var situationen allerede på det tidspunkt. Den 16. marts bryder strejkerne ud, og vi kom derved til at stå i den besynderlige og uværdige situation, at landets ministre måtte gå til fagforeningerne og bede om, at der måtte vises samfundsmæssige hensyn. Den højtærede statsminister appellerede til sømændene og arbejdsmændene om at fritage eksporten og holde sejladsen til Bornholm og Grønland åben. Han fik et nej.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har engang udtalt om den virksomhed, som udfoldes af arbejdsmændenes kontor i Nyropsgade, at det var et nådesekretariat. Det ærede medlems betegnelse faldt ikke i god jord blandt venner af dette kontor. Men hvad andet kan man kalde det? Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har i dag talt om de forskellige dispensationsansøgninger. Må jeg nøjes med til belysning af ordet „sandhed“ i denne forbindelse at minde om det svar, Dansk Arbejdsmands Forbund offentlig i går gav på en lang række henvendelser foretaget af den høje regering, den højtærede handelsminister, den højtærede landbrugsminister, den højtærede økonomi- og arbejdsminister, den højtærede trafikminister og den højtærede statsmini-